

formeerde Kerken geleerd is, en hoe men ook de bewuste artikelen exegetiseert, niemand, die dit stuk in het juiste historische, dogmatische licht beschouwt, zal beweren, dat naar onze Confessie de Gereformeerde Kerk de alleen zaligmakende kerk is, en zij de alleen ware Kerk genoemd kan worden.

Wat de vrucht zal zijn van de Leeuwarder Synode?

Niemand kan op deze vraag met zekerheid een antwoord geven.

God geve dat de rust, die gestoord was, wederkeere, en de beslissingen, die genomen zijn, zuiverend en louterend werken. Wat niet van ganscher harte bij ons hoort, willen we niet gaarne behouden. Liever lijden wij in dit opzicht verlies, dan dat zulk een onzuivere toestand zou voortduren. En voorts, onze Kerken hebben bewezen den weg der reformatie niet te schuwen. De Geest des Heeren geleide ze op dat pad en bestrale ze met Zijn licht.

K. D.

UIT HET POLITIEKE EN SOCIALE LEVEN.

Allereerst ben ik een antwoord schuldig aan den heer André, die in zijn sympathiek schrijven, dat de vorige week onder de „Stemmen uit onze Kerken“ opgenomen werd, een aanvulling gaf op mijn artikel over de beëindiging van den Schoolstrijd. Laat ik hem terstond mogen zeggen, dat ik zijn beschouwing ten volle beaam, en hem dankbaar ben voor zijn opmerking, die mijn bezwaren tegen de nieuwe Schoolwet, geheel en al bevestigt. Hij wil van mij wel aannemen dat voor mij de uitdrukking: „naar den eisch des Verbonds“ geen noodwendig cliché is, maar het karakter van het christelijk onderwijs vertolkt, en van dat gereformeerde standpunt heb ik de schoolzaak in het bewuste artikel gezien.

Doch, over de schoolwet wil ik nu niet schrijven.

Van het politieke terrein verhuis ik naar het sociale, waarop in de laatste weken de poststaking ten onzent wel de meeste aandacht heeft getrokken. Deze staking, waaraan gelukkig onze christelijke organisaties niet hebben meegedaan, is in onze eigen pers streng veroordeeld, en ook vond in de liberale bladen het optreden der stakende postmannen allerminst steun.

Nu is deze staking ook niet te verdedigen.

Zij is, al is er voor deze daad wel een verklaring te vinden, onsociaal, want zij heeft den goeden gang van het gemeenschapsleven in gevaar gebracht, en wellicht voor velen ernstige moeilijkheden veroorzaakt. De heer Rutgers heeft in de Tweede Kamer het onsociale van deze staking duidelijk in het licht gesteld, en wie zich maar even indenkt, welke nadeelige gevolgen het uitblijven van brieven en telegrammen voor het particuliere en zakenleven kan hebben, stemt terstond toe dat hier een middel is gebedigd, dat erger is dan de kwaal, waartegen het werd aangewend.

Dit hebben de stakers over 'thoofd gezien.

Zij hebben de belangen der gemeenschap op den achtergrond gedrongen, en hun leiders, die steeds de pretentie voeren, alsof het sociale besef alleen bij hen gevonden wordt, en de liefde voor de gemeenschap slechts hun privilege is, zijn voor de zoveelste maal openbaar geworden als mensen, die alleen voor de belangen van een klasse de oogen open hebben.

Tegen deze onverantwoordelijke actie moest de regeering positie nemen.

Zij kon niet anders dan krachtig optreden, want laat zij de tengels glippen, dan ontketent de eene staking de andere, en probeert men het van alle kanten, en haar houding is er oorzaak van geweest, dat deze staking zoo spoedig geëindigd is.

Met die houding kan zich de Sociale Kroniekschrijver in „Bergopwaarts“, (die eertijds promoveerde op een uitnemende en veel te weinig besproken dissertatie over „De Marxistische Beschouwing van het zedelijk leven“), niet vereenigen, en hij schrijft over het optreden der regeering aldus:

Hier was plaats geweest voor een niet in naam, maar in wezen christelijke overheid, om recht te doen. Of om, als dat niet dadelijk kon om financiële oorzaken, tenminste meegevoel en erbarming te toonen voor deze niet gehuichelde, maar feitelijke nood. Helas er is niets van dat alles gebeurd. De vertegenwoordigers der mannen heeft men op het oogenblik, dat de eerste staking was opgeheven en de menschen werkten, op de mat laten staan, nog wel met het allerommoegelijkste excuus, dat er geen tijd was. Als er iets was, waarvoor men tijd moest vinden, ja desnoods maken, dan was het daarvoor. Onmiddellijk is men achter deze uiting van broedsgebrek het revolutiespook gaan zoeken, nota bene bij menschen die zonder leiding, tegen eigen leiders in moesten protesteeren tegen de behandeling, die men hun aandeed. En de regeering is met overplaatsing, met dreigementen, met maatregelen tot toepassing der beruchte wetten van 1903 gaan werken. Het waren alle even zoovele misgrepen, die toch geen oogenblik konden verbergen, intengende juist steeds sterker toonden, dat men zich zwak voelde tengevolge van eigen plichtsverzuim. Als dit revolutie was, hebben zij die opgeroepen, die er de voedingsbodem voor kweekten door een noodtoestand te laten worden en voortduren.

In dienzelfden toon gaat Dr. Brouwer eenige regels later voort:

Het moet ons van het hart, dat wij deze dingen met diepe bekommernis hebben gadegeslagen. Wat is er in het regeeringschristendom weinig waarachtig verstaan van den nood, die er heerscht en weinig meegevoel met die onder dien nood lijden. En den weerslag daarvan ondervinden zij dagelijks, die het in hun werk zien, dat op breede lagen van ons volk, kerk en christendom slechts dan weer vat zullen krijgen, als zij zich sociaal oriënteeren. Maar de gevolgen van verleden week zullen deze zijn, dat velen, nu bijv. nog neutraal georganiseerd, gedreven worden in het kielzog van die partijen, waar zij voor echt geestelijken invloed steeds meer onvatbaar worden en in de tweede plaats, dat steeds meer christenen, die geestelijk en sociaal vooruit willen, zich gaan afvragen of er niet een regeeringschristendom is, dat blijkt te worden of te zijn een belemmering voor het Koninkrijk Gods, terwijl het vooral de roomsche ministers zijn, die deze vooral door protestanten gevoelde schade veroorzaken.

Het spijt mij, om meer dan een reden, dat ik het niet in alles met den Kroniekschrijver eens kan zijn. Wel stem ik hem terstond toe, dat de veroordeeling van de staking gepaard had moeten gaan met een woord van sociaal-medegevoel voor den nood der postmannen, en een betuiging van bijzondere en hartelijke waardeering voor de ferme, echt-christelijke houding der christelijke organisaties. Mannen als Padding en Mennes hebben het zwaar te verantwoorden gehad, en zij verdienen, evenals bij mij in de residentie, de heer de Gelder onzen oprechten dank. Ook ben ik het volkomen met Dr. B. eens dat de loontoestanden niet deugen. Hier is groote achterstand. Er wordt in vele „postgezinnen“ stille armoede geleden, en de salarissen, die in dit staatsbedrijf uitbetaald worden, kunnen voor het meesendeel den toets der billijkheid en noodzakelijkheid niet doorstaan.

Daarom is, afgedacht van beginsel en ambtsplicht, het optreden der postbeambten eenigszins te verklaren, en wie psychologisch deze dingen bekijkt, vindt de staking niet vreemd. Doch zij is niet te verdedigen. Zij gaat in tegen alle orde en sociaal-regel. Zij kan niet gedoogd worden, en waar Dr. B. evengoed als ik weet, dat in heel deze actie zich een revolutionair streven openbaarde, moest tegen deze gevaarlijke elementen beslist krachtig worden opgetreden.

De regeering kon niet anders.

Het is hier niet in de eerste plaats de vraag of bestendiging van den noodtoestand aanleiding tot deze woeling gaf, maar of de staking zelve een revolutionair, onsociaal, gevaarlijk karakter droeg, en dat zal de Kroniekschrijver toch niet willen ontkennen. Wij moeten in deze dagen van stakingskoorts voorzichtig zijn. Zeker ook, om alles, alles te voorkomen wat deze verderfelijke hachel kweeken kan, en zooveel mogelijk alles uit den weg te ruimen, wat tot staking aanleiding kan geven, maar voorzichtigheid is met name der regeering geboden, om niet door een te slap optreden het maatschappelijk leven aan verwarring prijs te geven. Indien in 1903, en Dr. B. schijnt geen vriend te zijn van de toen aangenomen wetten, niet zulke krachtige maatregelen waren genomen, zou over ons volk een ellende uitgestort zijn, waarvan de heillooze gevolgen jaren en jaren hielden nagewerkt.

Laten we deze dingen toch in 'loog houden.

In de sociale woelingen is het niet alleen om lotsverbetering te doen.

Het gaat ook om de verhoudingen om te keeren en de macht in handen te krijgen, en een christelijke regeering moet zich met kracht daartegen verzetten. Het algemeen belang eischt dit. Het sociaal welzijn gedooft niet anders. Dit neemt natuurlijk niet weg, dat met zulk een optreden beloven van recht en barmhartigheid gepaard moet gaan, en de regeering heeft bewezen, dat zij in den nood wil voorzien. Haar voorstellen tot loonsverhoging, die op het oogenblik, dat ik dit schrijf, in de Tweede Kamer in behandeling zijn, geven hiervan blijk, en ieder zal het toejuichen, dat in het lot der postbeambten verbetering gebracht wordt. Zij hebben het noodig, en het is te betreuren, dat niet eerder ingegrepen kon worden, doch men moet voorzichtig zijn de regeering hiervan een zoo scherp verwijt te maken. Laat mij hieraan nog twee opmerkingen mogen toevoegen.

Ik ben een getrouw lezer van het orgaan van den Christelijken Postbeambtenbond „Door Plicht tot Recht“, en ik lees in dit blad keer op keer van conferenties, die tusschen de betrokken hoofdambtenaren en de vertegenwoordigers der organisaties zijn gehouden, en van de beloften op die conferenties gedaan. Maar... is er niet teveel beloofd? Zijn er bij de postbeambten geen verwachtingen opgewekt, die op teleurstelling moesten uitloopen? Ik vraag slechts, en geef den indruk weer, die deze samensprekingen op mij gemaakt hebben.

En ten tweede, ik kan met den Kroniekschrijver in „Bergopwaarts“ niet inzien, dat er reden is voor de vraag of er niet een regeeringschristendom is, dat een belemmering voor het Koninkrijk Gods blijkt te worden. Evenmin geloof ik dat vooral de roomsche ministers deze schade veroorzaken. En minister Aalberse dan? Bovendien, voor mij staat onomstootelijk vast, dat vooral in deze op sociaal

terrein zoo critieke dagen, geen regeering uit den weg mag gaan voor een actie, gelijk in de poststaking gevoerd is. Dan raken wij onze vastheid kwijt. Dan geeft de overheid de macht in handen, en vae victis! Wat niet wegneemt, dat met deze handhaving van het gezag gepaard moet gaan de betooning van sociale rechtvaardigheid naar het Woord Gods.

K. D.

ZENDING EN EVANGELISATIE.

De Zondagsschool in verband met de stroomingen van onzen tijd.

I.

Bijna vier eeuwen geleden richtte eene arme vrouw — La Cabella genaamd — in het Genève van Farel, Calvin en Viret een soort van godsdienstige school op. Zij wilde de waarheid des Evangelies — van Roomsche dwaling gereformeerd — brengen aan de kinderen. „Het zou al te wreed zijn“, alzo liet zij zich uit, „zoo men dezen leeftijd uitsloot van de genade Gods.“ Men zou haar eene voorlooperster der Zondagsschool kunnen noemen. Sporen van Zondagsschoolonderwijs treffen wij meerdere in de geschiedenis der Reformatie aan, doch tot systeem en organisatie kwam het uit den aard der zaak niet. Men kon hooger mikken: het ging om de School met den Bijbel voor heel het volk.

De eigenlijke geschiedenis der Zondagsschool ving aan, toen de verarmde vierde stand aan den uiterlijken invloed van kerk en christendom ging ontzinken. Robert Raikes richtte de eerste Zondagsschool op onder de arme kinderen van Gloucester. Het leerplan van deze school was niet godsdienstig, maar maatschappelijk. Maar het Methodisme nam weldra het nieuwe instituut op in zijn krachtige en bezielde geloofspropaganda. Dr. Capadose plantte in 1836 een stekje van de Engelsche moederplant over naar Den Haag en omstreken. 1850 had het zich van Dollard tot Schelde vertakt. De groote klok van den Tijd heeft alzo heel wat uren geslagen sinds de eerste teksten geleerd en de eerste versjes gezongen werden. Eenige geslachten zijn er overheengegaan. De vraag ligt alzo voor de hand of dat wisselen der tijden ook iets beteekent voor de Zondagsschool en haar onderwijs, of ook hier reformatie noodig is.

De stroomingen van onzen tijd vinden hun beeld niet in den krachtigen, maar regelmatigen golfslag der rivieren, maar in die huilende waterwolven, die zich somtijds des winters op onze polders storten, de hut van den ouden dag omwerpen en naar mensch en dier de kaken opsperren. Onze tijd heeft geen naam. Achter zijne partijen staat de ongeziene Geest uit den Afgrond, die zijne leugens blaast in de ooren der menschen.

De tijd nu, waarin wij leven, laat in mindere of meerdere mate zijne merkteekenen achter in onzen geestelijken mensch. Het denken van den mensch over politieke en economische vraagstukken is op verrassende wijze beïnvloed door de gebeurtenissen der laatste jaren. Maar toch — de volwassenen keeren tegen de pijlen van den tijd het schild van hunne ingewortelde neigingen, hun gekozen levensdoel, hunne gewonnen overtuiging.

Geheel anders staat het met het kind. Het kind is ten volle kind van zijn tijd. Een dichter heeft zoo juist gezegd:

Het drinkt, als in een andren moederschoot,
Uit duizend adren 't bloed der wereld in.

Daarbij is het meer dan ooit op zelfopvoeding aangewezen. Het geneutraliseerd onderwijs is grootendeels verlopen in het mechanisch bijbrengen van eenige kundigheden. De opvoeding heeft de Staat overgelaten aan de Straat. Die straat geeft eene dagelijkse prikkeling, (denk aan stakingsmolest, demonstraties, kleeding, reclame enz.) waarbij de prikkelcultuur en de prikkelfilms in het niet verzinken.

O zeker, straatjongens zijn op zichzelf eer beter als minder dan de verwernde aquarium-kindertjes. Maar als die straatjongen niet heeft een huisvader, eene huismoeder — wat dan?

Dan komt er verwildering der jeugd. Inderdaad is het geen propagandistische overdrijving daar nu reeds van te spreken. Aangeleest door bioscoop- en lectuurprikkel, door woeste sport en boven, al geïnfecteerd door de alom verspreide kiemen van wrovel en haat, is er eene vreeselijke toename van kindermisdadigheid. Wij lezen van kinder-dieven, kind-inbrekers, en kind-moordenaars. Aan de andere zijde wordt het kind ook meer slachtoffer van het losgebroken ondiep der wellust. Kinderverkrachting, soms door moord gevolgd en vooral tegen natuurlijke ontucht met knapen gepleegd, nemen onrustbarend toe.

Bij dit alles bedreigt het kind nog een ander gevaar. Tot nog toe heeft het ongelooft zich althans officieel van bemoeiing met het kind onthouden. Het trad negatief op met den eisch der neutraliteit en trachtte zoo het kind aan den invloed van den godsdienst te onttrekken. Thans durft men echter positief op te treden. Laat ik hiervan eenige voorbeelden mogen geven.

Ons
„De W
nienwe
leden
bestem
gezin.
opgesl
iens zo
mee za
„beste
vervan
de rom
Op
een
groot
de B
gezag
beantw
schaaf
catechi
sterven
Op
Duitsc
Dr. Ze
door h
tot de
waarin
het go
„Ook
te wer
Te 's-C
holsjev
deren
studen
holsjev
mogelij
toeken
Voor
is in F
saris
stelsel
werkel
heid“

De
De
In

Op
school
gezegd
bleem
afstier
Is h
onderv
Deze
Engels
hem z
der Ze
bekend
dagsse
dingss
derlan
cursus
een ki
model
West-I
de leit
door d
geprop
bladen
uitgave
hervor
het be
M. va
over d
in onz
dat ee
matie“

Op
daagse
spanni
Schim
onbela
in ver
ieve
en ge
Het
teins
Het lo
kleed,
Er
jolic
Nu,
christ
tuur“

Ten
de lei
Een
der o
het in
vormd